

Odense Valgmenighed

Corona-kuller

I skal have en lille hilsen med lidt opmuntring.

Nogle dage kan man godt opleve, at ens humør tager et ordentlig dyk. Et corona-dyk.

Det er ikke så mærkeligt, for vi har ikke den kontakt med andre mennesker, som vi plejer.

Der er mange, der fortæller og skriver om forskellige former for tristhed. Og det har man måske "læst og forstået", men når så det rammer én selv, ja, så bider det helt anderledes!

En fortalte, at det var som en "lammelse" hvor han/hun ikke har lyst til noget og ikke kan tage sig sammen, hverken til at rydde op, lave mad, læse, spille musik eller gå en tur.

Måske er der kun energi til at tænde for TV og lade det køre.

Forleden tog jeg et ordentlig corona-dyk, - sådan et, hvor gamle sår i sindet pludselig tager fat.

Hvordan kommer man op og får luft?

Fra andre! Fra andre mennesker, der med ord og forståelse og venlighed kommer én i møde!

Atter en gang blev det sandt helt ind i kroppen, at omsorg og omtanke fra andre er den luft, vi lever af.

Så nu giver jeg lidt videre fra den "iltmaske", andre rakte mig.

En hjalp simpelthen ved at sætte ord på og netop kalde det "corona-kuller." Og skrive, at det kendte han/hun også. En anden sagde: "selvfølgelig gør denne her isolation noget ved vores identitet og vores selvværd, for vi "bliver jo til" i mødet med en anden; vi spejler os og bliver til i en andens øjne."

Og en tredje har -i en helt anden forbindelse- skrevet: "denne her nedlukning, hvor vi ikke får talt sammen, i kirken fx, er som en faste: vi kan se maden, men vi må ikke spise den."

Det kan måske hjælpe at høre, at andre også kender til corona-dyk i humøret. Og det kan måske hjælpe at læse, hvordan mange på forskellige måder prøver at komme det igennem.

Nogle vil måske sige: "der er da mange, mange kriser, der er langt værre end denne nedlukning, - der er svær sygdom, dybe depressioner og dødsfald".

Og det er sandt.

Men "lidt har også ret": at nogle mennesker skal igennem tunge lidelser, gør ikke, at vi så ikke har brug for hinanden i det mindre tunge.

Bare det at blive hørt og set, sådan som man nu har det, er en kæmpe hjælp.

Om en sorg er stor eller lille, så gælder de gamle og kendte ord fra Benny Andersen stadig:

"Når jeg synger min klagesang for dig, er det for at du skal høre min sorg!

Det er ikke en stil, du skal rette i".

Med venligste hilsner

Inger